

Príhovor doc. Terézie Rončákovej na pohrebe prof. T. Zasepu

Je pre mňa nezaslúženou čťou, že si pán profesor želal, aby som pri rozlúčke s ním aj ja povedala pár slov ako osoba z jeho milovanej Katolíckej univerzity a z katedry žurnalistiky, ktorú vyformoval.

Pokúsím sa o päť stručných spomienok...

Prvou je charizma pána rektora. Počas toho týždňa od jeho smrti viacerí jeho bývalí študenti a kolegovia zverejnili svoje spomienky. Písali o jeho ľudskosti, bezprostrednosti, srdečnosti, obľúbenosti. Bol človekom, za ktorého hlasom ľudia išli. Myslím si, že to bolo preto, lebo bol človekom idey a nadšenia. Dnes je moderné, a na univerzitách zvlášť, byť úzkostlivo nestranný, ku všetkému skeptický, len aby sme nedostali nálepku idealistov, jednostranných a naivných ľudí. Ale nestranní skeptici nemôžu byť lídrami, iba ak frflúňmi. Pán profesor bol lídrom, ktorého idey a nadšenie boli chytľavé.

Bol aj človekom poslania, o ktorom vedel, že ho má od Boha. Viacerým z nás rozprával o dvoch zázrakoch, keď ho Boh zachránil. Raz v Chicagu zmeškal lietadlo do San Francisca, ktoré zhavarovalo a zhorelo aj so všetkými vyše 270 pasažiermi na palube. On tam nebol... O 17 rokov nato zažil klinickú smrť pri náročnej operácii srdca v Nemecku. Pohltila ho – ako on hovorieval – biela hmla, taká, že čosi podobne biele nikdy nevidel, v ktorej sa úplne stotožnil so slovami viera a dobro. Ale Boh si ho ešte nenechal. Pridal mu celých 20 rokov. To bolo presne tých 20 rokov, ktoré pán profesor venoval Slovensku, kde začal pôsobiť v roku 1995. Ako on vravieval, aj vďaka tomuto zážitku s istotou vedel, že má odovzdávať skúsenosti, tvoriť, učiť, písať, publikovať...

Po tretie, pán profesor Zasepa bol človekom bez masky. V prostredí, kde je niekedy ťažké vyznať sa v tom, čo sa skrýva za ktorým úsmevom, on sa usmieval iba na tých, na ktorých sa chcel. Keď mal niečo proti niekomu, jasne mu to dal najavo. Každéj dáme vždy s úctou bozkával ruku, ale keď bol presvedčený, že predsedníčka senátu intriguje, vedel byť tvrdý. Bol preto neobľúbený? Iba u tých, ktorí sa boja o svoje falošné masky.

Náš pán rektor bol človekom so silným zmyslom pre spravodlivosť. A priam s precítnosťou na nepravosť. Na toto miesto musím vsunúť osobnú skúsenosť. Keď som sa v takej situácii ocitla ja, bol to profesor Zasepa, kto kvôli tomu nespal a po nociach písal básne na moju obranu. V tých hektických dňoch mi veľakrát zavolať a snažil sa zo všetkých strán rozobrať problém. Ale zavolať aj o rok, presne 9. marca. Aj o dva roky... „Pani docentka, dnes je ten deň, ja pamätám...“ Práve vďaka takejto

podpore vzácnych ľudí, ako bol on, môžem povedať, že tá krivda stála za to. Stal sa Božím nástrojom na premieňanie zla na dobro.

A napokon, náš pán profesor bol človekom bez strachu. Minulý rok začiatkom júla som mala tú milosť robiť s ním azda posledný rozsiahly rozhovor, ktorý vyjde v pripravovanej knihe s pracovným názvom 12 statočných. Veľmi silno ma oslovil príbeh jeho rodiny, tvrdé podmienky, prenasledovanie... On sám povedal, že to bolo ťažké, ale neľutuje. Pochopila som, že sa zocelil, zosilnel a stal sa odolným. Voči hlúposti a voči strachu. Ako on zvykol položartom mávnuť rukou nad problémami: „My sme prežili Sibír...“ A dodal: „Posledná vec, ktorú by som mohol praktizovať, je strach. Prosto nie.“

Človek idey a nadšenia, človek s poslaním, človek bez masky, človek so zmyslom pre spravodlivosť a človek bez strachu zanechal teda nám, svojim kolegom a študentom na Katolíckej univerzite, dosť podnetov na nasledovanie. V tejto súvislosti nemôžem nespomenúť jedného z nás, ktorého on sám považoval za svojho prvého nasledovníka, ktorého si vychoval a zveril mu dielo na našej katedre žurnalistiky. Profesor Peter Olekšák bol tu na Slovensku jeho najbližším človekom. Postupne sa karta obrátila a bol to on, kto sa staral o profesora Zasepu. Prejavil mu pritom toľko často neviditeľnej láskavosti, že my ju nezrátame, všetka je však zapísaná hore. Pán rektor to vedel a pri každej príležitosti opakoval: Peter, to je človek... Peter, ďakujeme.

Stratili sme rektora, ktorého sme aj v posledných rokoch, keď ním už de iure nebol, spontánne volali „pán rektor“. Podobne ako doteraz voláme pánom dekanom profesora Imricha Vaška. K trojici zosnulých starých priateľov, ktorí vykonali zakladateľské a budovateľské dielo na našej univerzite, sa tento týždeň, žiaľ, pridal aj pán rektor Jozef Ďurček. Jeden z mojich kolegov s trochou čierneho humoru poznamenal, že pán dekan Vaško zvolal poradu... Bude dlhá a vážna ako vždy, keď sa končí niečo staré a treba otvoriť novú kapitolu. Nech nám univerzitní orodovníci tam hore vyprosujú milosť kráčať po ceste idey a nadšenia, s vedomím poslania, bez masky, so zmyslom pre spravodlivosť a bez strachu.